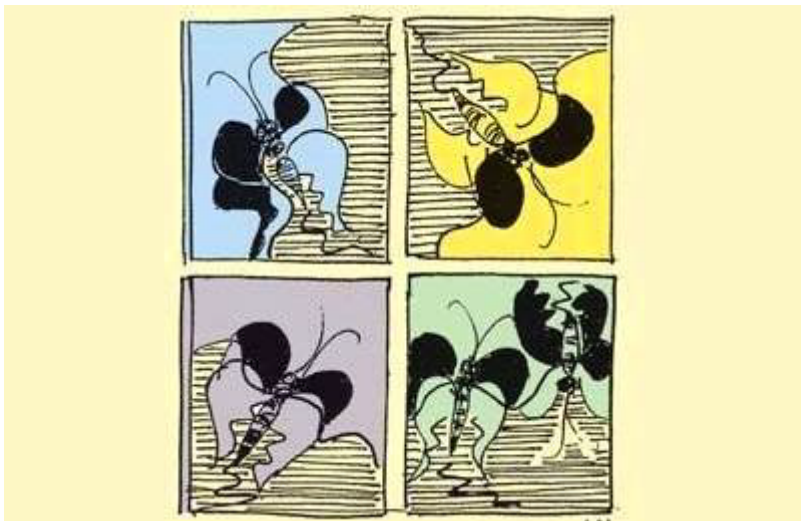

BLOG «ΑΡΘΡΩΝΩ» Γράφει ο Θέμης Παρλαβάντζας

ΛΕΠΙΔΟΠΤΕΡΑ

Κάθε φορά που έρχομαι σε επαφή με ένα νέο βιβλίο του Αναστάση Μαδαμόπουλου δοκιμάζω και μια διαφορετική έκπληξη. Αυτή τη φορά δεν ήταν ο πεζός λόγος με το ποιητικό ύφος που τράβηξε την προσοχή μου. Δεν ήταν τα ενθέματα της λεπτοურγημένης από τον ίδιον σχεδίασης με υπέροχα εικαστικά στην αρχή κάθε κεφαλαίου ούτε η φόρμα των μικρών ή πολύ μικρών κειμένων εν είδει μικρών δόσεων ψυχικής ανάτασης.

Αυτή τη φορά κυριεύτηκα από τη γοητεία του εφήμερου, από τους εξομολογητικούς ψίθυρους που κραυγάζουν αλήθεια αλλά και την καθαρή του ματιά. Αυτήν κυρίως. Αθώα, σαν μικρού παιδιού που έκπληκτο ανακαλύπτει τον κόσμο στοχαστική, όπως μόνο ο βιωμένος και δουλεμένος με επιμονή χρόνος μπορεί να χαρίσει γενναία, γιατί λίγοι τολμούν να αντικρίσουν με θάρρος το επέκεινα: ευαίσθητη, όπως μόνο οι ποιητές μπορούν παιχνιδιάρικη, σαν το πέταγμα των λεπιδόπτερων που πραγματεύεται. Άφησα λοιπόν τη ματιά του να με ταξιδέψει σε ένα εντός μου ταξίδι. Κάθε κεφάλαιο, από τα σαράντα τέσσερα που υπάρχουν στο βιβλίο, γινόταν κι ένα ψυχωφελές ταξίδι σε δικές μου συνειδησιακές ατραπούς, δικά μου πετάγματα αναμνήσεων, αναφορών και εσωτερικών διαψεύσεων. Σε κάθε κεφάλαιο έδινα χρόνο και χώρο. Το πάντρευα με τη δική μου σοδειά του χρόνου, τις δικές μου one day cruises στοιχημένες κι αυτές σε ένα άδηλο μέλλον.

Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι αυτές οι δυο τέλεια ακονισμένες λεπίδες που σχηματίζουν τα φτερά της πεταλούδας θα μπορούσαν να σηκώσουν τόσες αναμνήσεις, προβληματισμούς, αναζητήσεις, αγάπη, αγωνία για το μετά αλλά και το πριν που ποτέ δεν χάθηκε και περίμενε την ώρα να φανερωθεί. Ο Αναστάσης Μαδαμόπουλος υφαίνει -τέχνη ιδιαίτερα εξασκημένη από τον ίδιον- αριστοτεχνικά έναν καμβά περίτεχνο. Συνομιλεί με τον Παπαδιαμάντη, τον Ναμπόκοφ, τον Κάφκα, τον Οβίδιο, τον Ταμπούκι, τον Πουτσίνι, την Αμπράμοβιτς, τον Λίχτενμπεργκ. Τσιμπολογά όπως τα αγαπημένα του λεπιδόπτερα στην καθαυτό πραγματικότητα αλλά και στην ενύπνια, αυτή των ονείρων, παρούσα σε όλο του το έργο, πλέκοντας διαρκώς το φανταστικό με το πραγματικό, τις αναμνήσεις με τα μελλούμενα, την αγωνία με την ελπίδα.

Από τον τίτλο ακόμα στέκεται στοχαστικά στο «μόνον της ζωής του ταξείδιον» και μένει κατάπληκτος από το πέρασμα του χρόνου, βιώνοντας και τη δική του διαδρομή ως μία από τις «one day cruises» των λεπιδόπτερων, που η βραχύβια ζωή τους επιβάλλει. Συνομιλεί με τον χρόνο, τον τέμνει, τον κατακερματίζει όπως ο ακούραστος εντομολόγος, τον ταξινομεί με υπομονή, συμφιλιώνεται μαζί του, ημερεύει, ατενίζοντας με καρτερία το δικό του δείλι. «Μακάρι, όταν έλθει η ώρα, όλες μαζί η στικτές ψυχές να αρχίζουν ένα ζωηρό, ρυθμικό φτεροκόπημα και τυλιγμένο καθώς θα με έχουν στο φτερωτό τους δίχτυ να με βοηθήσουν να νικήσω τη βαρύτητα και να πετύχω τη μετάστασή μου στον τόπο όπου συνάζονται οι ψυχές μετά την αποκόλλησή τους από την ξεραμένη λάσπη των σαρκών. Ποιος ξέρει; Μπορεί ένα απείκασμα της δικής μου ψυχής, σαν μικρή μωβ πεταλούδα, να βρεθεί χαραγμένο στο κορμί κάποιου συγγενή, μαθητή ή φίλου που επίμονα θα αρνιέται να με ξεριζώσει από τη θύμησή του, γιατί θα κατατρώχεται από την αγωνιώδη σκέψη πως χωρίς το βάρος της πεταλούδας μου, σαν έρμα στα ύφαλα της ύπαρξής του, θα κινδύνευε διαρκώς από κλυδωνισμούς, ανατροπές και πιθανότατα καταποντισμό η δική του ψυχούλα.»

Αν για κάτι θαυμάζω τον Τάσο Μαδαμόπουλο, είναι γι' αυτή την τεράστια, θερμή αγκαλιά που προ-τείνει σε όλους και σε όλες τις εκδηλώσεις της ζωής του. Λένε πως οι συγγραφείς γράφουν με τον χαρακτήρα τους. Είναι απόλυτα σωστό. Αυτή την αγκαλιά τη γεμάτη αγάπη και αγαθή προαίρεση θα την αισθανθείς μέσα απ' τα κείμενα των λεπιδόπτερων, ακόμη κι αν ποτέ δεν έχεις εισπράξει την ευεργετική φιλία, τη γενναιοδωρία και τη δοτικότητα, βάλαμο στη σηπτική πραγματικότητα που μας περιβάλλει.